

Соломонъ отговорилъ: „азъ съмъ младъ, неопытенъ; Ты, Господи, мя си поставилъ да управлявамъ многочисленъ народъ. Проси́хъ отъ Тебе чисто сѣрдце и ясенъ разумъ, за да могъ да управлявамъ народа и да правя́хъ сѣдъ по правдѣ и безпристрастно. Даруй ми умъ, да различавамъ добро отъ злю; защото какъ щѣ могъ безъ мудрость да управлявамъ толкъ многочисленъ народъ.

Тыя думы были угодны Богу. Той казалъ Соломону: за то, гдѣто не си просилъ отъ Мене ни дълъгъ животъ, ни смъртъ на врагове-тъ си, ни богатство, но си просилъ разумъ; то Азъ ти давамъ не само онова, което си просилъ, но и онова, что не си просилъ: богатство и славъ. Азъ щѣ ти дамъ разумъ и прѣмудрость; подобенъ тебѣ не е имало до сега и нѣма да бѣде подиръ тебе. Но пази Моя завѣтъ, ходи по заповѣди-тъ Ми така, както е ходилъ баща ти.“

Соломонъ ся събудилъ со сѣрдце, изпълнено отъ радость, и принесълъ въ Іерусалимъ прѣдъ Ковчегъ Завѣта благодарственнѣхъ жертвъ Богу. Наскоро подиръ това дошли до него двѣ жены. Една-та отъ нихъ говорила: „господарю, азъ имамъ до тебе единъ просбъ. Азъ живѣхъ съ тахъ женъ въ единъ къщъ, гдѣто, освѣнъ насъ двѣ-тъ, съвършено нѣма никого. Ный и двѣ-тъ имahme по едно мѣничко дѣтенце. Тая, сѣнлива-та, си удушила дѣте-то, и когато съмъ спала азъ, тя взела мое-то живо дѣте за себе, а свое-то, мъртво-то, положила при мене. Кога ся събудихъ заранъ-тъ, азъ видѣхъ това мъртво дѣте при мене; но като го разгледахъ по отблизу, познахъ, че то не е мое-то дѣте, а нейно-то.“ Друга-та жена казала: „нѣ, живо-то дѣте е мое, умрѣло-то е твое.“— „Нѣ,“ извикала първа-та: „ты лъжешъ.“ Така ся прѣпирали прѣдъ лице-то на царя. „Подайте саблъ!“ казалъ Соломонъ. Принесли саблъ, и Соломонъ изрекълъ: „разсѣчете живо-то дѣте на двѣ и дайте единъ-тъ половинъ на единъ-тъ женъ, а другъ-тъ половинъ на другъ-тъ.“ При тыя думы сѣрдце-то на сѣщъ-тъ майкъ ся прѣтъргнало. „Нѣ, господарю,“ из-